

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce:

Vizovické vrchy, z. s.

sídlem Lázeňská 1104, 763 12 Vizovice

proti

žalovanému:

Krajský úřad Zlínského kraje

sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osob

zúčastněných na řízení:

- 1) **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**
sídlem Cejl 866/50a, Zábrdovice, 602 00 Brno
- 2) **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4 - Nusle
- 3) **Spolek pro ekologii Kostelec**
sídlem Přehradní 346, Kostelec, 763 14 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2018, č. j. KUZZL 61372/2018, ve věci stavebního povolení

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osobám zúčastněným na řízení se právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou původně Krajskému soudu v Brně dne 21. 11. 2018, postoupenou následně z důvodu místní nepříslušnosti Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 6. 12. 2018, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání podané - mimo jiné - žalobcem proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Holešov (dále jen „speciální stavební úřad“) ze dne 16. 5. 2018, č. j. HOL-13676/2018/ISÚ/rs a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Tímto prvostupňovým rozhodnutím speciální stavební úřad povolil stavbu dálnice D 49 Hulín - Fryšták v rozsahu 23 stavebních objektů uvedených v jeho výrokové části.
2. Žalobce úvodem žaloby zdůraznil, že má postavení tzv. dotčené veřejnosti podle § 3 písm. i) bodu 2 zák. č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), protože je spolkem, jehož předmětem činnosti podle stanov je ochrana životního prostředí a veřejného zdraví, jeho hlavní činností není podnikání nebo jiná výdělečná činnost a vznikl 20. února 2006, tj. více než 3 roky před tím, než měla být zveřejněna informace o navazujícím řízení ve smyslu § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů. Aktivní žalobní legitimaci dovozuje z § 9d odst. 1 zákona o posuzování vlivů. Žalobce v žalobě uplatnil 4 relativně samostatné skupiny žalobních bodů, a to: i) nerespektování postupů podle zákona o posuzování vlivů určených pro tzv. navazující řízení, ii) nerespektování odkladných účinků přiznaných souvisejícím správním žalobám, iii) nepřezkoumání závazných stanovisek v odvolacím řízení a iv) vady jednotlivých stanovisek (rozhodnutí) tvořících podklad sporného stavebního povolení.
3. V prvním případě žalobce vytýkal speciálnímu stavebnímu úřadu, že nerespektoval § 9b až § 9d zákona o posuzování vlivů a před vydáním rozhodnutí neseznámil dotčené osoby (včetně žalobce) s tím, že vede tzv. navazující řízení, nepoučil je o jejich právech, nezveřejnil na úřední desce žádost o stavební povolení, nestanovil dotčeným osobám lhůtu pro ohlášení účasti dle výše uvedeného zákona a pro uplatnění námitek, či připomínek v navazujícím řízení. Žalobce vyslovil nesouhlas se způsobem, jakým tuto námitku uplatněnou již v odvolání vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, ve kterém poukázal na to, že zahájení řízení bylo oznámeno na úřední desce dne 8. 4. 2014 a žalobce se od tohoto dne mohl řízení účastnit. Žalobce proti tomuto závěru žalovaného namítl, že v uvedeném období (do 31. 3. 2015) nebyl účinný zákon č. 39/2015 Sb., který v § 3 až s účinností od 1. 4. 2015 definoval nové pojmy („navazující řízení“ a „dotčená veřejnost“), proto se žalobce v období od 8. 4. 2014 do 31. 3. 2015 nemohl stát účastníkem navazujícího řízení podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů. Žalobce se v roce 2014 mohl stát účastníkem stavebního řízení jen podle § 70 zák. č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ale skutečnost že se jím nestal, mu nemůže být přičítána k tíži a nijak neruší jeho právo účastnit se od 1. 4. 2015 navazujícího řízení jako dotčená veřejnost. Po 1. 4. 2015 tak bylo povinností speciálního stavebního úřadu aplikovat § 9b až 9d zákona o posuzování vlivů, k čemuž nedošlo. První skupinu žalobních bodů uzavřel žalobce konstatováním, že neinformováním dotčených osob (včetně žalobce) o tom, že stavební řízení je navazujícím řízením, došlo k procesní vadě,

v důsledku které se nemohl řádně přihlásit do navazujícího řízení a tato vada řízení způsobila nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný pak pochybil, když tuto vadu neodstranil.

4. V rámci druhé skupiny žalobních bodů žalobce namítal, že v průběhu stavebního řízení Krajský soud v Brně vydal dvě usnesení (sp. zn. 31A 59/2017, ze dne 25. 4. 2017 a sp. zn. 31 A 208/2017, ze dne 10. 8. 2017), jimiž přiznal žalobám ve věci výjimek na předmětnou stavbu odkladný účinek, na jehož základě nebylo možné do biotopů dotčených stavbou dálnice zasahovat minimálně do doby, než pravomocně skončí řízení před soudem. Žalobce nesouhlasí s tím, jak se s otázkou vlivu odkladného účinku na pokračování ve stavebním řízení vypořádal žalovaný a poukázal na to, že samotné vydání stavebního povolení znemožňuje racionálně rozhodovat o výjimce, neboť je vytvářen nátlak, aby se žádné vlivy stavby nezkoumaly a podmínky k zajištění veřejného zájmu na ochraně přírody nehledaly a neukládaly, neboť by to bylo zbytečné, či nemožné, protože vydané stavební povolení, ani dokumentaci pro stavební povolení již nelze změnit, příp. by to bylo neúměrně obtížné. Žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-95, kterým se žalovaný ani nezabýval a proto je podle žalobce napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Ve třetí skupině žalobních námitek protestoval žalobce proti tomu, že žalovaný neprovedl v odvolacím řízení přezkum závazných stanovisek. Poukázal na obsah svého odvolání, ve kterém žádal o přezkum všech závazných stanovisek, které byly podkladem rozhodování, pokud by jeho dvě předchozí námitky nestačily ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný ani v této části odvolání žalobci nevyhověl, což odůvodnil tím, že odvolání žalobce nesměřovalo proti jednotlivým závazným stanoviskům a bylo nedostatečně odůvodněné. Podle názoru žalobce žalovanému nepřísluší samostatně rozhodovat o tom, zda námitka proti závazným stanoviskům je odůvodněná dostatečně, či nikoliv, ale na základě § 149 odst. 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), toto posouzení přísluší pouze příslušným nadřízeným orgánům, jejichž činnost nemůže žalovaný nahrazovat. Žalobce v této souvislosti poukázal na judikaturu správních soudů, podle které pokud odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které může mít za následek nezákonnost rozhodnutí. Podle žalobce pokud žalovaný dospěl k závěru, že jeho odvolání nemá předepsané náležitosti, nebo trpí jinými vadami, měl jej poučit a vyzvat podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad odvolání a doplnění potřebných náležitostí. Žalobce poukázal na dřívější řízení vedené u žalovaného, ve kterém žalovaný nechal při stejném požadavku odvolatele závazná stanoviska přezkoumat. Tím, že žalovaný v přezkoumávané věci takto nepostupoval, porušil podle žalobce povinnost stanovenou v § 2 odst. 4 správního řádu rozhodovat tak, aby při rozhodování shodných věcí nevznikaly nedůvodné rozdíly.
6. V posledním okruhu žalobních bodů provedl žalobce výčet vad celkem 7 podkladových rozhodnutí (stanovisek). Prvním z nich je Koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 21. 8. 2013, č. j. HOL-154/14768/2013/KZS, které je podle žalobce nepoužitelné, protože bylo vydáno v roce 2013 k dokumentaci z června 2013, tedy nikoliv k dokumentaci z března roku 2014, která byla podkladem stavebního řízení a podle které má být stavba provedena. Toto stanovisko neobsahuje ani žádné podrobnější informace o stavbě, chybí zde seznam stavebních objektů, které byly hodnoceny a jejich popis. Odkazuje-li se v něm na dřívější rozhodnutí, souhlasy a závazná stanoviska vydaná Městským úřadem Holešov v letech 2004 až 2010, tak tyto listiny nemohou být pro povolení stavby relevantní a dostatečné, vzhledem k tomu, že byly vydány před vznikem poslední dokumentace pro stavební povolení, případně ještě před územním rozhodnutím. Druhým je rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 25. 3. 2004, č.j. ŽP/3768b/2004/Ba, kterým byl vydán souhlas k zásahu do krajinného rázu, jež je podle žalobce rovněž nepoužitelné. Mohlo být podkladem pro územní řízení v roce 2004, ale není relevantním a dostatečným podkladem pro vydání předmětného stavebního povolení v roce

2018, jelikož stavba byla povolována na základě dokumentace pro stavební povolení (nikoliv dokumentace pro územní rozhodnutí) v jiném typu řízení a za jiného právního stavu. Závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu se podle současných předpisů vydává dle § 149 správního řádu a účastníci stavebního řízení jej mohou napadat v rámci odvolání (případně v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí) a nikoliv jako samostatné správní rozhodnutí. Z uvedených důvodů tak podle žalobce stanovisko vydané podle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve spise chybí a jeho absencí došlo k porušení práv žalobce, který se s ním nemohl řádně seznámit a případně požadovat jeho přezkum podle § 149 správního řádu nebo žádat jeho změnu či zrušení. Třetím je rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 30. 3. 2004, č. j. ŽP/3768a/2004/Ba, kterým bylo vydáno závazné stanovisko k zásahu do devíti vodních toků, jako významných krajinných prvků ve smyslu § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, mezi jinými i do vodního toku Ludslávky, jenž je zasažen stavebním objektem SO 229. Ani toto rozhodnutí není podle žalobce relevantním a dostatečným podkladem pro vydání stavebního povolení v roce 2018. Toto rozhodnutí bylo vydáno pro územní řízení v roce 2004 a jelikož napadená stavba byla povolována na základě podrobnější dokumentace v jiném typu řízení a za jiného právního stavu, nemůže být pro nové řízení způsobilým podkladem. V této souvislosti žalobce poukázal na to, že závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku se podle současných právních předpisů vydává podle § 149 správního řádu a účastníci stavebního řízení jej mohou napadat v rámci odvolání (případně v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí) a nikoliv jako samostatné správní rozhodnutí. Podle žalobce rozhodnutím č. j. ŽP/3768a/2004/Ba nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností a nebyly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu významného krajinného prvku potoka Ludslávky. Závazné stanovisko vydané podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny k zásahu do vodního toku Ludslávky k povolení předmětné stavby podle žalobce ve spise chybí a jeho absencí došlo k porušení práv žalobce, který se s ním nemohl řádně seznámit, požadovat jeho přezkum, změnu či zrušení. Čtvrtým je stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 15. 2. 2010, č. j. ŽP/792/3433/2010/PP, které mělo být rovněž podkladem jak sporného stavebního povolení, tak koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Holešov ze dne 21. 8. 2013, č. j. HOL-154/14768/2013/KZS a byl jím vydán souhlas k zásahu do významného krajinného prvku bezejmenného vodního toku na pozemku parc. č. 470 v katastrálním území Třebětice, který je zasažen stavebním objektem 153.2 „Polní cesta souběžná - vlevo“. Také toto stanovisko bylo podle žalobce vydáno k jinému řízení, konkrétně k řízení o změně využití území a navíc jinému žadateli, proto nemůže být závazným podkladem pro stavební povolení a nebyl jím tak zjištěn stav věci, o němž by nebylo důvodných pochybností, ani zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu významného krajinného prvku, předmětného vodního toku. Shodně jako v předchozích případech tak podle žalobce ve spise chybí závazné stanovisko k takovému zásahu podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pátým napadeným je stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 18. 10. 2018 (*správně 2013 - poznámka krajského soudu*), č.j. MeUKM/ 062191/2013/0464/13, které bylo vydáno ke stavebním objektům: C 101.1, C 169, C 201, C 204, C 301.1, C 311, C 312, C 313, C 49x.x, C 721 a C 731. Žalobce namítl, že nejde o stavební objekty, které speciální stavební úřad povoloval a jiné závazné stanovisko Městského úřadu Kroměříž mezi podklady rozhodnutí není. Z toho žalobce dovodil, že absentují závazná stanoviska Městského úřadu Kroměříž, vydaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny, podle zákona o vodách a podle zákona o ochraně zemědělského půdního fondu a jde o vadu, která měla být odstraněna stavebním úřadem, či žalovaným z úřední povinnosti. Šestým napadeným podkladem je souhlas speciálního stavebního úřadu ze dne 12. 8. 2013, č. j. HOL-15066/2013/SÚ/TN, vydaný dle § 15 odst. 2 podle § 15 odst. 2 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), ve kterém se uvádí, že stavební úřad souhlasí s vydáním stavebního povolení pro stavbu „Rychlostní silnice R49, stavba 4901 Hulín - Fryšták“. Podle žalobce je tento souhlas nepoužitelný, neboť byl vydán v době, kdy neexistovala příslušná dokumentace předmětné

stavby, která je z března roku 2014 a podle které se má stavba provádět na základě stavebního povolení. Nepoužitelnost souhlasu dále vyplývá z jeho nepřezkoumatelnosti, protože neobsahuje žádné odůvodnění a není tedy zřejmé, na základě jakých podkladů, faktů, úvah a závěrů stavební úřad s vydáním stavebního povolení souhlasil. Sedmým a posledním žalobou napadeným podkladem je souhlas stavebního úřadu ze dne 27. 2. 2015, č. j. HOL-15066/2013/SÚ/TN, který je podle žalobce pro absenci odůvodnění nepřezkoumatelný. Není proto zřejmé, jak byly splněny podmínky § 15 odst. 2 stavebního zákona, tzn. jak bylo stavebním úřadem ověřeno, že v dokumentaci stavby z března 2014 jsou dodrženy podmínky územního rozhodnutí. U tohoto souhlasu navíc kromě odůvodnění absentují také další povinné náležitosti jako poučení o oprávněném prostředku podle § 68 odst. 5 správního řádu, otisk úředního razítka a podpis oprávněné úřední osoby dle § 69 odst. 3 správního řádu. Žalobce ve vztahu k tomuto souhlasu dále namítl, že o jedné věci nelze rozhodnout dvakrát a nemělo by docházet k situacím, jako v tomto případě, že podkladem jednoho rozhodnutí jsou dvě závazná stanoviska (souhlasy) téhož stavebního úřadu, vydaná podle stejného ustanovení zákona a ke stejné stavbě, protože pak není zřejmé, který podklad se považuje za relevantní a který nikoliv.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. K námitce ohledně nerespektování zák. č. 100/2001 Sb., ve znění zák. č. 39/2015 Sb., žalovaný uvedl, že tento postup by byl případný pouze tehdy, pokud by již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. V daném případě lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek, stanovená správním orgánem v oznámení o zahájení řízení uplynula a tudíž příslušný správní orgán nebyl povinen podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivu postupovat. Zahájení řízení bylo oznámeno na úřední desce dne 8. 4. 2014 a od tohoto data počala běžet nejprve 15 denní lhůta k doručení oznámení a na ni navazovala 10 denní lhůta k uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, podání námitek účastníků řízení a připomínek, která uplynula dne 4. 5. 2014, tedy téměř rok před nabytím účinnosti zák. č. 39/2015 Sb. Za nedůvodný považuje žalovaný také žalobní bod směřující proti nerespektování odkladným účinkům žalob. Zdůraznil, že v době, kdy rozhodoval o odvolání, již bylo krajským soudem o žalobách týkajících se zásahů do biotopů dotčených stavbou rozhodnuto, a „překážka“ odkladného účinku žalobám již neexistovala. Podle přesvědčení žalovaného navíc správní řízení nemusí být po přiznání odkladného účinku žaloby vždy „zmrazeno“, ale může být dokončeno až do fáze právní moci s tím, že vykonatelnost tohoto rozhodnutí nastane v okamžiku odpadnutí překážky, tj. rozhodnutí soudu v žalované věci. Ve vztahu k přezkumu závazných stanovisek žalovaný uvedl, že tuto část odvolání neposuzoval jako odvolací námitku, neboť žádost žalobce a dalších odvolatelů „o přezkoumání závazných stanovisek všech dotčených orgánů“ vůbec neobsahovala námitky proti jejich obsahu a ani zmínku o tom, že by byla podána v zájmu nějaké složky ochrany přírody, krajiny a veřejného zdraví, proto dospěl k závěru, že se jedná o obstrukční jednání žalobce, který, ač měl k dispozici závazná stanoviska dotčených orgánů, konkrétní důvody k jednotlivým stanoviskům v odvolání neuvedl. Následné tvrzení vad závazných stanovisek v žalobě svědčí podle žalovaného o obstrukčním a účelovém jednání žalobce. Žalovaný zdůraznil, že v odvolacím řízení nerozhodoval sám o tom, zda je námitka proti závazným stanoviskům odůvodněna dostatečně či nikoliv, ale konstatoval, že žádost o přezkoumání závazných stanovisek neobsahuje žádné důvody a tudíž takto podaná žádost není způsobitou námitkou proti závazným stanoviskům, které byly do řízení jako podklad pro rozhodnutí předloženy. Podle § 37 odst. 2 správního řádu pak žalovaný nepostupoval proto, že tuto část podání nepovažoval vůbec za odvolací námitku.
8. Ve věci se ještě před konáním ústního jednání vyjádřil z pozice osoby zúčastněné na řízení pobočný spolek Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu a ve shodě se žalobcem uvedl, že stavební řízení mělo být přerušeno do rozhodnutí Krajského soudu v Brně o žalobách týkajících se výjimek ze zákazu zásahu do biotopů živočichů. Poukázal na § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, ze kterého podle něj jednoznačně vyplývá, že bez povolené výjimky (pravomocné

a vykonatelné) je vždy zakázáno škodlivě zasahovat do biotopů zvláště chráněných druhů organismů, přičemž není rozhodné, že citované ustanovení přesně neuvádí, v jaké fázi povolení procesu stavby či činnosti si musí žadatel tuto výjimku opatřit, neboť ji musí mít v každém povolenacím kroku, pokud půjde o škodlivý zásah. Odkázal na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle kterých musí žadatel získat příslušnou výjimku před umístěním stavby. Pobočný spolek Děti Země se ztotožnil také s dalším žalobním bodem týkajícím se přezkumu závazných stanovisek a naopak nesouhlasil s názorem žalovaného, podle kterého jsou odvolatelé povinni v žádostech o přezkum závazných stanovisek uvádět důvody, protože takový požadavek nemá oporu ve správním řádu ani v praxi jiných správních orgánů. S odkazem na citovanou judikaturu vyjádřil přesvědčení, že nelze vyžadovat, aby účastník řízení výslovně uvedl, že se dožaduje tohoto postupu a dokonce není třeba ani to, aby výslovně označil závazné stanovisko, proti jehož obsahu odvolání směřuje. Postačuje, směřuje-li jeho odvolání „proti obsahu“ tohoto stanoviska, tj. lze-li z obsahu jeho odvolání dovodit, že s obsahem závazného stanoviska nesouhlasí.

9. Před prvním jednáním se k věci vyjádřila také třetí osoba zúčastněná na řízení (Spolek pro ekologii Kostelec), jejíž námítky v zásadě kopírovaly žalobu. Pro upřesnění krajský soud uvádí, že uvedený spolek vyslovil nesouhlas se stanoviskem žalovaného, podle kterého speciální stavební úřad nebyl povinen zveřejňovat informace podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, k nerespektování přiznaných odkladných účinků žalobám doplnil, že usnesením ze dne 24. 10. 2018, sp. zn. 6 As 299/2018 přiznal Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti ve věci 17 druhů zvláště chráněných živočichů a usnesením ze dne 31. 11. 2018, sp. zn. 7 As 292/2018, pak také kasační stížnosti ve věci zásahů do biotopů křečka polního. Spolek se ztotožnil se žalobcem také ohledně toho, že není povinností odvolatele uvádět konkrétní důvody, proč požaduje přezkum závazných stanovisek a že bylo povinností žalovaného postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu.
10. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že druhá osoba zúčastněná na řízení (Ředitelství silnic a dálnic ČR) podala dne 26. 3. 2014 u speciálního stavebního úřadu žádost o stavební povolení stavby „DÁLNIČE D 49 (DŘÍVE RYCHLOSTNÍ SILNICE R 49) Stavba 4901 Hulín - Fryšták“. Požadované povolení se mělo týkat v žádosti výslovně označených stavebních objektů. Speciální stavební úřad oznámil dne 8. 4. 2014 veřejnou vyhláškou č. j. HOL-6033/2014/DS/AR/174/sp-z zahájení stavebního řízení na výše uvedenou stavbu, ve kterém uvedl, že upouští od ústního jednání a poučil účastníky a dotčené orgány, že mohou své námítky podat nejpozději do 10 dnů od doručení oznámení s tím, že jinak k nim nebude přihlédnuto. Ve stejné lhůtě mohly podle oznámení sdělit svá stanoviska dotčené orgány. Vyhláška byla zveřejněna na úřední desce speciálního stavebního úřadu dne 8. 4. 2014. Žalobce ve fázi řízení před speciálním stavebním úřadem žádnou námítku či připomínku neuplatnil (na rozdíl od spolku Egeria, o. s. a pobočného spolku Děti země - Klub za udržitelnou dopravu). Speciální stavební úřad vydal dne 16. 5. 2018 stavební povolení na stavbu „DÁLNIČE D 49 (DŘÍVE RYCHLOSTNÍ SILNICE R 49) Stavba 4901 Hulín - Fryšták“, která obsahuje stavební objekty číslo SO 112, SO 116, SO 118, SO 121, SO 152, SO 153.1, SO 153.2, SO 154.1, SO 154.2, SO 155, SO 156, SO 158, SO 165, SO 167, SO 182, SO 186, SO 188, SO 206, SO 208, SO 210, SO 215, SO 229 a SO 233. Jako jednu z podmínek pro provedení stavby stanovil speciální stavební úřad, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace z března 2014. Mezi podklady pro rozhodnutí patří podle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí Koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 21. 8. 2013, č. j. HOL-154/14768/2013/KZS (podle kterého zůstávají v platnosti stanoviska a souhlasy stejného úřadu ze dne 30. 3. 2014, 25. 3. 2004 a 15. 2. 2010), rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 25. 3. 2004, č. j. ŽP/3768b/2004/Ba, rozhodnutí Městského úřadu Holešov ze dne 30. 3. 2004, č. j. ŽP/3768a/2004/Ba, stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 18. 10. 2013, č. j. MeUKM/062191/2013/0464/13, souhlas speciálního stavebního úřadu ze dne 12. 8. 2013, č. j. HOL-

15066/2013/SÚ/TN a ze dne 27. 2. 2015, č. j. HOL-15066/2013/SÚ/TN. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v jehož bodě 1) namítal nerespektování postupů podle § 9b) až § 9d zákona o posuzování vlivů a v bodě 2) nerespektování odkladných účinků přiznaných žalobám ve věci výjimek na předmětnou stavbu podaným u Krajského soudu v Brně v souvisejících věcech. S odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005 - 96 a postup Ministerstva dopravy v jiné právní věci namítal porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Pro případ, že by výše uvedené námitky nebyly shledány důvodnými, požádal o přezkum všech závazných stanovisek. Doslovně v bodě 3) odvolání uvedl: „*Jestliže by však výše uvedené námitky nestačily ke zrušení napadeného stavebního povolení, pak odvolatel žádá nadřízený správní orgán o přezkum všech závazných stanovisek, které byly podkladem rozhodování*“. O odvolání žalobce rozhodl speciální stavební úřad nejprve samostatným usnesením tak, že žalobce není účastníkem příslušného stavebního řízení, ale v odvolacím řízení bylo rozhodnuto, že žalobce je oprávněn podat proti stavebnímu povolení odvolání. Žalovaný následně přezkoumal odvolací námitky žalobce věcně. K nerespektování § 9b až § 9d zákona o posuzování vlivů uvedl, že uvedená ustanovení se na stavební řízení nevztahují, protože zák. č. 39/2015 Sb., kterým byla dotčena ustanovení do zákona o posuzování vlivů vložena, nabyl účinnosti až 1. 4. 2015. Podle přechodných ustanovení se podle novelizovaných ustanovení mělo postupovat pouze v těch navazujících stavebních řízeních, u kterých dosud neuplynula lhůta pro podávání stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků a připomínek. Protože v dané věci tato lhůta již uplynula 4. 5. 2014, tak speciální stavební úřad nepochybil, když podle uvedených ustanovení zákona o posuzování vlivů nepostupoval. K namítanému nerespektování odkladných účinků přiznaných žalobám žalovaný uvedl, že tyto námitky se staly v odvolacím řízení bezpředmětné, protože obě žaloby byly zamítnuty, čímž byla žalobcem namítaná překážka pro pokračování stavebního řízení odstraněna. Podle žalovaného navíc speciální stavební úřad mohl přes přiznané odkladné účinky žalobám vydat stavební povolení, pouze měl ve výroku stanovit jeho vykonatelnost v návaznosti na předmětné rozsudky soudů. Poukazoval-li žalobce na rozhodnutí některých jiných správních orgánů, pak podle žalovaného postup žalobcem zmiňovaných orgánů zřejmě vycházel z procesní opatrnosti, kdy správní orgány nevyužily možnosti pokračovat v řízení a rozhodly se vyčkat rozsudku soudu. Žalovaný rovněž nevyhověl požadavku žalobce na přezkum závazných stanovisek, což odůvodnil tím, že odvolání žalobce nesměřovalo proti jejich obsahu a žalobce (jakož i ostatní odvolatelé, kteří se přezkumu stanovisek domáhali shodným způsobem jako žalobce) neuvedl v odvolání námitky, které by postoupení všech závazných stanovisek jejich nadřízeným orgánům odůvodňovaly. Podle doručanky datové zprávy bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 12. 11. 2018.

11. Krajský soud ve věci nařídil ústní jednání, kterého se zúčastnil žalobce (prostřednictvím obecného zmocněnce), žalovaný a druhá osoba zúčastněná na řízení. U jednání setrvali všichni přítomní na svých stanoviscích, přítomná osoba zúčastněná na řízení přednesla své stanovisko shodně s žalovaným a taktéž jej předložila písemně.
12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů uplatněných v zákonné lhůtě pro podání žaloby (§ 75 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 71 odst. 2 věta poslední s. ř. s.).
13. Podstatou prvního okruhu žalobních bodů je spor o to, zda speciální stavební úřad měl po účinnosti novely zákona o posuzování vlivů číslo 39/2015 Sb. (tj. ode dne 1. 4. 2015) postupovat podle nových ust. § 9b až § 9d zákona o posuzování vlivů, konkrétně zda měl postupem podle § 9b odst. 1 zveřejnit veškeré dokumenty a informace uvedené v tomto ustanovení. Vztah nové a dosavadní právní úpravy řeší zák. č. 39/2015 Sb. v přechodných ustanoveních. Konkrétně se v článku II odst. 2 přechodných ustanovení uvádí, že: „*Na **navazující řízení** zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se použijí § 9a odst. 4 a 5 a § 9b až 9d zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti. Do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona zajistí správní úřad příslušný k vedení navazujícího řízení zahájeného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona zveřejnění informací podle § 9b odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, které*

dosud nebyly zveřejněny, pokud již neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. Soudní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů“ (zvýraznění provedl krajský soud). Právní úprava přechodných ustanovení k zák. č. 39/2015 Sb. je tak založena na nepravé retroaktivitě, kdy se nová procesní úprava použije ode dne její účinnosti. Speciálně je upraven dopad nové úpravy ve vztahu k informační povinnosti správních úřadů stanovené v novém § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, kterou jsou příslušné úřady povinny splnit do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti předmětné novely, ledaže již uplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků řízení a připomínek. Mezi účastníky nebylo sporné, že přezkoumávané stavební řízení má charakter tzv. navazujícího řízení ve smyslu § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném od 1. 4. 2015, že bylo zahájeno podáním žádosti dne 26. 3. 2014 a že speciální stavební úřad oznámil zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou zveřejněnou na úřední desce dne 8. 4. 2014, ve které stanovil s odkazem na § 112 odst. 2 stavebního zákona lhůtu 10 dnů pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů a námitek účastníků řízení. Tato lhůta uplynula v souladu s pravidly pro doručování veřejnou vyhláškou (§ 25 odst. 2 správního řádu) dne 4. 5. 2014 (uvedený závěr žalovaného nebyl v žalobě zpochybňován). Z uvedeného je zřejmé, že ke dni 1. 4. 2015 již lhůta stanovená speciálním stavebním úřadem pro stanoviska dotčených orgánů, námítky a připomínky uplynula, proto s ohledem na citovaná přechodná ustanovení novely číslo 39/2015 Sb. nebylo povinností speciálního stavebního úřadu plnit informační (zveřejňovací) povinnost stanovenou v § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, ve znění účinném od 1. 4. 2015. Na věci nic nemění, že řízení bylo i po uplynutí lhůty ještě doplněno o závazné stanovisko k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí ze dne 22. 11. 2016. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že je-li navazujícím řízením stavební řízení o vydání stavebního povolení, pak lhůtou, s jejímž uplynutím do 1. 4. 2015 odpadá podle citovaných intertemporálních pravidel novelizovaná informační (zveřejňovací) povinnost správních orgánů, je lhůta stanovená v § 112 odst. 2 stavebního zákona. Ta byla všem dotčeným subjektům poskytnuta právě v již zmíněném oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 8. 4. 2014 a podle právního názoru krajského soudu ani jakékoliv stanovisko či námitka, které byly po jejím uplynutí podány, již nemají za následek její „obživení“, a to i kdyby se jednalo o přípustné výjimky z koncentrační zásady stanovené v § 112 stavebního zákona. Pokud tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*povinnost postupovat v navazujícím řízení podle § 9b - §9d zákona č. 100/2001 Sb. (novela zákon č. 39/2015 Sb. s účinností od 1. 4. 2015) se však týká, jak stanoveno v přechodných ustanovení zákona č. 369/2015 Sb., těch navazujících řízení, u kterých neuplynula lhůta pro uplatnění závazných stanovisek dotčených orgánů, námitek účastníků a připomínek*“, není jeho výklad zcela přesný, protože vázanost na uplynutí lhůty pro stanoviska, námítky a připomínky se vztahuje pouze k informační (zveřejňovací) povinnosti správního orgánu stanovené v § 9b odst. 1, ale protože žalobce porušení žádného jiného ustanovení, než § 9b odst. 1 ve vazbě na novelu číslo 39/2015 Sb. nenamítal, tak citovaný závěr žalovaného i přes uvedenou nepřesnost v konfrontaci se žalobním bodem obstojí. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že žalobce ani netvrdil, jaká újma na jeho veřejných právech mu v důsledku namítaného porušení informační a zveřejňovací povinnosti úřadu vznikla. I pro žalobce coby spolek z řad dotčené veřejnosti platí, že je legitimován dovolávat se nezákonnosti, která se projeví v jeho právní sféře a zasáhne práva, která mu přísluší. Žalobce nemá legitimaci k ochraně veřejných zájmů ve smyslu § 66 s. ř. s. ani mu nepřísluší pozice univerzálního dohlázele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů. Jinak řečeno, i pro spolky z řad dotčené veřejnosti, mezi které žalobce patří, platí povinnost tvrdit a doložit, jaká veřejná subjektivní práva v rozsahu jím chráněných zájmů, byla v důsledku tvrzeného pochybení správních orgánů porušena. Žalobce sice tvrdil v žalobě, že se v důsledku namítaného pochybení (nezveřejnění informací o navazujícím řízení) nemohl řádně do navazujícího řízení přihlásit, tato námitka však nemá oporu v obsahu spisu. Podle spisu se žalobce řízení účastnil, byť až ve fázi odvolacího řízení, jeho námítky byly zohledněny a z obsahu spisu a žaloby nevyplývá, že by jej nezveřejnění

informací podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů jakkoliv omezilo při výkonu jeho procesních práv. Aniž by tedy krajský soud cokoliv měnil na předchozím závěru, že s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu nebylo povinností speciálního stavebního úřadu zveřejňovat po 1. 4. 2015 listiny a informace podle § 9b odst. 1 zákona o posuzování vlivů, tak i kdyby takovou povinnost měl a porušil ji, tak ze žaloby nevyplývá, jak by jejím porušením došlo k zásahu do práv žalobce. Posouzení první skupiny žalobních bodů proto krajský soud uzavírá konstatováním o její nedůvodnosti.

14. Druhá skupina žalobních námitek se týká nerespektování odkladného účinku přiznaného žalobám proti rozhodnutím Ministerstva životního prostředí v řízeních vedených u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 31 A 59/2017 a 31 A 208/2017. Nebylo sporné, že tato řízení u Krajského soudu v Brně probíhala, že se týkala povolení výjimek podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze zákazu škodlivě zasahovat do přirozeného vývoje u 17 druhů zvláště chráněných živočichů stavbou - „Rychlostní silnice D49 stavba 4901 Hulín - Fryšták (31 A 208/2017) a křečka polního (31 A 59/2017) a že usneseními č. j. 31 A 59/2017 - 243, ze dne 25. 4. 2017 a č. j. 31 A 208/2017 - 116, ze dne 10. 8. 2017, přiznal Krajský soud v Brně oběma žalobám odkladný účinek. Současně však z napadeného rozhodnutí vyplývá, že obě soudní řízení již byla v době rozhodování žalovaného pravomocně skončena zamítnutím obou žalob. Uvedený závěr žalovaného nebyl žalobcem zpochybněn. Již tato skutečnost je pro krajský soud dostačující k závěru, že i kdyby zde byl vliv odkladných účinků přiznaných žalobám na přezkoumávané stavební řízení (k tomu viz níže), tak by takový vliv, resp. překážka pro postup správních orgánů, byla skončením obou řízení odstraněna. Pro rozhodování správních orgánů je přitom rozhodující skutkový a právní stav v době vydání konečného správního rozhodnutí (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 4. 2013, č. j. 57 A 160/2011 - 35; veškerá rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou k dispozici na stránkách www.nssoud.cz). Protože v době rozhodování žalovaného již byla obě soudní řízení skončena, je závěr žalovaného o odpadnutí překážky založené přiznanými odkladnými účinky správný. K tomu krajský soud dodává, že nemohl přihlídnout k námitce třetí osoby zúčastněné na řízení, podle které byly následně Nejvyšším správním soudem přiznány odkladné účinky kasačním stížnostem podaným proti konečným rozsudkům Krajského soudu v Brně, protože osobám zúčastněným na řízení zásadně nepřisluší právo disponovat s předmětem řízení (§ 34 odst. 3 s. ř. s.) a tedy ani rozšiřovat žalobní body. Žalobce nic o přiznání odkladných účinků kasačním stížnostem v žalobě netvrdil. Námitky ohledně následných odkladných účinků přiznaných kasačním stížnostem tak byly podány nejen opožděně po lhůtě stanovené v § 71 odst. 2 věty poslední s. ř. s., ale také od neoprávněné osoby. I kdyby však následky přiznaných odkladných účinků žalobám v době rozhodování žalovaného nadále trvaly, tak z žaloby ani nevyplývá, jaký vliv má (měl) přiznaný odkladný účinek podaných žalob na přezkoumávané stavební řízení a z jakých důvodů podle žalobce bránil v jeho pokračování. Žalobce má obecně pravdu v tom, že přiznáním odkladného účinku žalobě dochází k odložení všech účinků napadeného správního rozhodnutí a v souladu s žalobcem citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu lze vskutku hovořit o jakémsi „zmrazení“ stavu před vydáním rozhodnutí (v tomto směru krajský soud nesouhlasí se závěrem žalovaného o rozdílném vlivu odkladného účinku na právní moc a vykonatelnost napadeného rozhodnutí a důsledky, které z takto vykonstruovaného rozlišení dovozoval), to však bez dalšího neznamena, že je třeba přerušit veškerá stavební řízení týkající se shodného stavebního záměru. Ohledně vztahu mezi řízením o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a územním, resp. stavebním řízením, sice Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil závěr, že rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody musí být vydáno před rozhodnutím o umístění stavby (viz rozsudky ze dne 14. 2. 2008, č. j. 1 As 37/2005 - 154, nebo ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 140) a současně v rozsudku ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 140 potvrdil také platnost tohoto pravidla pro řízení stavební, ne vždy však vydání stavebního povolení bez udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody představuje procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost

napadeného rozhodnutí správního orgánu. To ostatně Nejvyšší správní soud potvrdil právě v citovaném rozsudku č. j. 1 As 176/2012 - 140, ve kterém zohlednil situaci, kdy výjimka byla následně pravomocně udělena a zrušení rozhodnutí správního orgánu týkající se stavebního povolení by považoval za přehnaně formalistické. Z žaloby ani nevyplývá, jaký konkrétní vliv měla předmětná řízení o výjimkách na přezkoumávané stavební řízení, které se týkalo pouze některých stavebních objektů dálnice D49, natož že by pokračování ve stavebním řízení přes přiznané odkladné účinky mělo vliv na zákonnost konečného stavebního povolení v přezkoumávané věci. V této souvislosti krajský soud připomíná dlouhodobé a ustálené judikatorní závěry správních soudů, podle kterých míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Krajský soud pro úplnost právní argumentace dodává, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné jenom proto, že se žalovaný nevypořádal s odkazem žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu označené v jeho odvolání. Není povinností správních orgánů reagovat na každou odvolací námitku. V přezkoumávané věci jak žalovaný, tak speciální stavební úřad předestřeli své vlastní právní názory ohledně vlivu odkladných účinků přiznaných žalobám ve věci povolení výjimek na probíhající stavební řízení. Nosným důvodem pro závěr žalovaného o nedůvodnosti odvolací námítky žalobce týkající se „nerespektování odkladných účinků žalobám“ však bylo skončení obou soudních řízení a odpadnutí následků založených odkladnými účinky v době rozhodování žalovaného a také podle závěru krajského soudu je tato skutečnost sama o sobě dostačující k závěru, že předchozí přiznání odkladných účinků žalobám již v době rozhodování žalovaného nemohlo jeho konečné rozhodnutí ovlivnit. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud posoudil také druhou skupinu žalobních bodů jako nedůvodnou.

15. Podstatou třetího okruhu žalobních námitek je otázka, za jakých podmínek je povinností odvolacího správního orgánu postupovat podle § 149 odst. 5 (do 31. 12. 2017 odst. 4) správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání. Uvedené zákonné ustanovení ukládá odvolacímu správnímu orgánu takovou povinnost v situaci, kdy odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Krajský soud souhlasí se žalobcem potud, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si vyžádal jeho potvrzení či změnu od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které zpravidla bude mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stačí přitom, že odvolání proti obsahu stanoviska směřuje a není ani třeba o jeho přezkum výslovně žádat. Otázkou však je, zda sporné odvolání žalobce proti obsahu závazného stanoviska skutečně „směřovalo“. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce v bodě 3) odvolání uvedl doslovně: „*Jestliže by však výše uvedené námitky nestačily ke zrušení napadeného stavebního povolení, pak odvolatel žádá nadřízený správní orgán o přezkum všech závazných stanovisek, které byly podkladem rozhodování*“. Jiné námitky proti závazným stanoviskům se z obsahu odvolání nepodávají a ani žalobce v žalobě netvrdí, že by některé další námitky proti stanoviskům v odvolacím řízení uplatňoval. V rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 91/2016 - 17 Nejvyšší správní soud konstatoval a odůvodnil závěr, podle kterého „*Směřují-li uplatněné odvolací námitky ze své povahy proti obsahu závazného stanoviska, je na místě, aby odvolací orgán postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, a to také tehdy, pokud účastník výslovně nenapadá závazné stanovisko*“. V přezkoumávané věci nastala situace spíše opačná, tj. žalobce se sice výslovně (byť podmíněně) domáhal přezkoumání všech závazných stanovisek, na druhou stranu vůči jejich obsahu žádné konkrétní ani obecné námitky nesměřovaly. Za této situace podle přesvědčení krajského soudu postup žalovaného, který při

takto formulované odvolací námitce nepřistoupil k postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, ob stojí. Účelem uvedeného zákonného ustanovení je totiž zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. Pokud se však v odvolání neuvádějí žádné námitky proti obsahu závazných stanovisek, dokonce se ani nenamítá jejich nezákonnost či jiné vady, pak vskutku není důvod o přezkum závazných stanovisek žádat. Nebylo zde ani na místě postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a odstraňovat vady odvolání. Takovou povinnost má správní orgán pouze v případě tzv. blanketních odvolání, která neobsahují žádné odvolací důvody a neumožňují odvolacímu orgánu, aby napadené rozhodnutí věcně přezkoumal. Odvolání žalobkyně však mělo všechny předepsané náležitosti, bylo z něj patrné, kdo je činí, které věci se týká a co navrhuje (§ 37 odst. 2 správního řádu), i v jakém rozsahu žalobce napadá rozhodnutí v I. stupni a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, které mu předcházelo (§ 82 odst. 2 správního řádu). Za vadu odvolání nelze považovat to, že některé odvolací námitky nebyly dostatečně odůvodněny či konkretizovány. Aby bylo odvolání projednatelné, stačí, když obsahuje jeden dostatečně specifikovaný odvolací důvod, a tak tomu v této věci bylo (první dvě odvolací námitky označené v odvolání čísly 1 a 2 byly projednatelné). Odvolání tak, jak bylo podáno, tedy bylo projednatelné, a správní orgán nepochybil, pokud žalobce nevyzval k jeho doplnění. Za nepřipadné považuje krajský soud také srovnání s jinými správními řízeními, ať již uváděnými žalobcem nebo osobou zúčastněnou na řízení (Děti země). Z odkazů na 3 jiná správní řízení, z nichž pouze v jednom rozhodoval žalovaný, rozhodně nelze dovodit existenci jednotné a ustálené rozhodovací praxe, podle které by k přezkumu závazných stanovisek vždy postačovalo o takový přezkum požádat, aniž by byl odvolatel povinen označit vady takového stanoviska, či jinak protestovat proti jeho obsahu. Taková praxe by navíc byla nežádoucí, protože by obzvláště v řízeních s velkým počtem dotčených orgánů a závazných stanovisek umožňovala neúměrně a bez relevantních důvodů prodlužovat řízení, což je v rozporu se základními zásadami správního řízení (zejména § 2 odst. 2, § 3 a § 6 odst. 1 správního řádu). Smyslu § 149 správního řádu naopak odpovídá, že přezkumu budou podléhat pouze ta závazná stanoviska dotčených orgánů, u kterých jsou pochybnosti o jejich zákonnosti či obsahu a je především na odvolateli, aby v odvolání takové pochybnosti vyvolal.

16. Způsob vyhodnocení předchozí námitky do jisté míry předurčuje také vyhodnocení posledního okruhu žalobních námitek. Pokud totiž žalobce v odvolacím řízení řádně neuplatnil námitky proti obsahu podkladových stanovisek v odvolacím řízení, přestože měl zákonnou možnost takové námitky uplatnit, pak se již nemůže jejich přezkumu domáhat v soudním řízení. Pro soudní přezkum správních rozhodnutí platí podmínka vyčerpání řádných opravných prostředků. Tato podmínka musí platit také pro závazná stanoviska tvořící podklad napadeného rozhodnutí, která lze v odvolacím řízení přezkoumat postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu a pouze v případě řádného využití instančního postupu (tj. uplatnění námitek proti obsahu stanoviska již v odvolacím řízení), se lze následně podle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí zabývat také zákonností podkladového aktu. V přezkoumávané věci bylo možné závazná stanoviska, která tvořila podklad pro vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumat v rámci odvolacího řízení postupem podle § 149 odst. 5 správního řádu, což žalobce ani nezpochybňuje, a protože žalobce z výše uvedených důvodů této možnosti řádně nevyužil, nemůže se následně domáhat jejich přezkumu soudem. Žalobní námitky přitom směřují výhradně proti obsahům stanovisek. To platí v první řadě pro Koordinované závazné stanovisko Městského úřadu Holešov ze dne 21. 8. 2013, jehož prostřednictvím „zůstaly v platnosti“ taktéž napadená stanoviska (rozhodnutí) tohoto úřadu ze dne 30. 3. 2004 a 15. 2. 2010 a souhlas se stavbou s vlivem na krajinný ráz ze dne 25. 3. 2004. Žalobce koordinovanému stanovisku vytýká nedostatečné odůvodnění (chybějící informace o stavbě, chybějící seznam stavebních objektů, jejich popis) a vadné podklady (dokumentace z roku 2013, zatímco pro stavební povolení byla relevantní dokumentace z roku 2014) a krajský soud nemá pochybnosti o tom, že tyto námitky

mohly být uplatněny již v odvolacím řízení. To platí také pro napadené souhlasy stavebního úřadu ze dne 12. 8. 2013 a 27. 2. 2015, proti kterým uplatňuje žalobce obdobné námitky jako v předchozím případě (nadto namítá, že souhlas byl vydán dvakrát). Ve vztahu ke koordinovanému stanovisku Městského úřadu Kroměříž ze dne 18. 10. 2013 lze pouze uvést, že pokud je mezi podklady rozhodnutí stanovisko, které se vztahuje k jiným objektům, není to bez dalšího důvod pro nezákonnost rozhodnutí a žádný takový negativní vliv žalobce ani netvrdí. Taktéž se z jeho žaloby nepodává, z jakých důvodů předmětná stavba vybraných stavebních objektů vyžadovala závazné stanovisko právě odboru životního prostředí Městského úřadu Kroměříž (na úseku ochrany přírody a krajiny, podle zákona o vodách a o ochraně zemědělského půdního fondu). Pouhá skutečnost, že část stavby zasahuje do katastrálního území Pravčice, samo o sobě (z povahy věci) neznamená potřebu závazného stanoviska Městského úřadu Kroměříž. Pokud by krajský soud potřebu tohoto stanoviska na vybraných úsecích životního prostředí dále zjišťoval a dohledával nad rámcem žalobních tvrzení z obsahu správního spisu, opět by tím již překročil svou úlohu při rozhodování v tomto sporu.

17. Krajský soud uzavírá, že veškeré žalobní body vyhodnotil jako nedůvodné, stejně tak v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal žádnou vadu s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, ke které by byl povinen přihlédnout z moci úřední. Žaloba proto podle závěru krajského soudu důvodná není, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky řízení (žalobcem a žalovaným) rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože žalobce v řízení úspěšný nebyl a procesně úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, nepřiznal krajský soud právo na náhradu nákladů řízení žádnému z nich.
19. Osoby zúčastněné na řízení mají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Právo na náhradu ostatních nákladů jim lze přiznat pouze tehdy, jsou-li pro takový postup důvody zvláštního zřetele hodné. V tomto řízení osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti uloženy nebyly a krajský soud neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by bylo možné o přiznání náhrady nákladů řízení některé z nich uvažovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. března 2019

JUDr. Monika Javorová, v.r.
předsedkyně senátu